

kwam hij in een coma? Nu moest zij hem gaan bezoeken. Wie zei dat? Ze hoefde helemaal niets. Ze had geen zin naar de stad te gaan voor hem. Nee, dat deed ze niet, verkwisting van tijd. Waarom zou zij hem bezoeken? Hij lag toch in een coma? Waarom zou dat haar moeten schelen? Voor haar part mocht hij in het ziekenhuis blijven wonen. Als het omgekeerd was, zou zij hém niets kunnen schelen. Ze voelde zich misselijk worden en haalde diep adem.

Na het eten liep Naomi naar de bushalte en nam de bus naar het ziekenhuis. Op de afdeling waar ze naartoe was verwezen, hoorde ze hem. Hij jouwde iemand uit. O nee, hier had hij ook al geen manieren. De verpleegster, die net uit zijn kamer kwam, bleef bij de dichte deur even met gesloten ogen staan. Naomi was ook stil blijven staan en bij Hunters volgende kreet deed de jonge verpleegster haar ogen open en zag ze Naomi staan.

‘Mijn vader,’ zei ze kalm.

De verpleegster knikte en zei: ‘Hij is net wakker uit een coma. Hij schreeuwde toen ik terugkwam met medicijnen die de dokter had voorgeschreven. Een ogenblik alstublieft, ik haal de dokter erbij.’

De verpleegster kwam terug met een man in een doktersjas.

‘De Groot.’ Hij gaf haar een hand. ‘Ik ben de behandelende arts van uw vader. We hebben bloed laten prikken toen hij binnenkwam. Uw vader heeft suikerziekte en hoge bloeddruk. Wist u dat? Heeft hij medicijnen?’

‘Daar weet ik niets van af, dokter,’ zei ze met opgetrokken wenkbrauwen.

‘We vermoeden dat we meer kunnen vertellen over de staat van zijn gezondheid na onderzoek, maar dan moet hij wel meewerken.’

Samen gingen ze de kamer binnen waar Hunter lag en bezig was een

naald uit zijn arm te trekken. Losse snoertjes hingen uit een apparaat die blijkbaar aan zijn lichaam hadden vastgezet.

‘Wat doet u nu!’ riep de verpleegster die naar zijn bed liep.

‘Je bent toch niet blind?’ gromde hij.

De arts liep ook naar Hunters bed. ‘Mijnheer Richards, we moeten onderzoeken waarom u in een coma in het ziekenhuis belandde.’

‘Je kunt wachten tot het in de hel vriest. Blijf van me af.’ Hij kreeg de naald eruit en sloeg om zich heen.

Naomi stond naast de deur alles zwijgend aan te horen. Ze had buikkrampen van de spanning. Hij keek niet eens op. ‘Jullie hebben er zogenaamd voor doorgeleerd, maar mensen sterven, godverdomme. Ik ga naar huis en die zooi wil ik niet in mijn lijf hebben.’

Wat krankzinnig, dacht Naomi. Zijn open hemd gaf zijn ribben bloot die iedereen die binnenkwam, kon tellen. Ze zag nu hoe zijn aanzichtsbotten door zijn huid schenen. Hij zag er erg slecht uit en toch wilde hij niet onderzocht worden.

Ze zei: ‘Je bent niet zomaar in een coma geraakt. Er moet iets zijn waardoor het is gebeurd.’

‘Ben je hier gekomen om me door het slijk te halen?’ vroeg hij ruw.

‘Ik zou mijn schoenen daarin niet willen vuilmaken, dank u,’ kaatste ze terug. Ze zei niets meer, maar bleef in de kamer.

‘Ik ga naar huis,’ zei hij bars.

‘Riskant om zo weg te gaan zonder verder onderzoek en medicijnen. Beseft u dat u in een coma bent geraakt, omdat u hoogstwaarschijnlijk suikerziekte hebt? Laat u onderzoeken om meer schade voor te zijn,’ zei de arts.

‘Geen sprake van. Geen onderzoek. Geen medicijnen. Ik blijf niet in dit dodenhuis om vergiftigd te worden.’ Hij hees zijn bovenlichaam omhoog en zwaaide zijn lange benen van het bed. Hij zat rechtop en

knoopte zijn hemd dicht. Hij ging staan en wankelend stond hij het bed vast te houden op zijn gezwollen voeten. Hij zocht de vloer af op zoek naar zijn schoenen, die in een hoek naast elkaar stonden. 'Waar zijn mijn schoenen?'

De verpleegster en de arts keken elkaar aan. Naomi zag de met stof bedekte, bruine versleten schoenen met ongebruikte vetergaten. Was hij blind? vroeg ze zich af.

'Ik vind het jammer dat we uw ogen en lichaam niet verder mogen onderzoeken en dat u ervoor kiest om onbehandeld naar huis te gaan.'

'Het kan me geen biet schelen wat je zegt. Jullie weten niet wat jullie doen en vermoorden mensen die hier komen voor iets kleins. Ik sterf liever in mijn huis zonder giftige stoffen in mijn lijf. Waar zijn mijn schoenen?' Hij zat nu op de rand van het bed.

'Meneer Richards, uw belangrijkste organen moeten onderzocht worden om te zien of er beschadiging is opgetreden. Het kan gevaarlijk voor u zijn als u het ziekenhuis verlaat,' zei de arts.

'Nonsens.'

'Als u toch besluit om weg te gaan, bent u verplicht een verklaring te tekenen dat u zichzelf ontslaat.'

'Ik teken niets. Ik liep hier niet vrijwillig binnen.'

'Als u niet tekent, zijn we verplicht de politie te bellen en zult u toch hier moeten blijven totdat ze er zijn.'

'Niemand houdt mij tegen. Ik ga hier de deur uit en jullie hebben het nakijken.' Hij maakte aanstalten om op te staan, maar viel steeds op zijn achterste op het bed. Niemand mocht hem aanraken.

'U bent helemaal niet fit genoeg om het ziekenhuis te verlaten.'

'Waar zijn mijn schoenen!' schreeuwde hij.